

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΣΕΒ. ΠΑΤΕΡΑ ΜΑΣ

Πολυσέβαστε και πολυαγαπημένε μας Πατέρα

Οτόπος και ο χρόνος δεν επιτρέπουν να λεχθούν όλα όσα θα θέλαμε και που πρέπει με άλλο τρόπο σε άλλο τόπο και χρόνο να γίνουν παγκοίμως γνωστά. Τώρα είναι ώρα λύπης, είναι ώρα περίσκεψης, είναι ώρα αποχωρισμού και τιμής. Θέλω να καταθέσω λίγα λόγια καρδιάς, ταπεινά άνθη ευλαβείας, ως ένδειξη ελαχίστης τιμής για τα όσα Σας χρωστάμε-και είναι πολλά-. Θα επαναλάβω κάτι που Σας είχα γράψει παλιά και Σας άρεσε παραφράζοντάς το για την περίπτωση : παρακαλώ να μην ληφθεί υπ' όψιν το ευτελές της χειρός (γραφίδος), αλλά το ακριβόν της καρδιάς.

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ για να Σας αποχαιρετίσουμε. Μακαρίζουμε την ώρα εκείνη που μας έφερε στο δρόμο Σας 33 χρόνια πριν, στην πιο ευτυχή συνάντηση της ζωής μας, για να αρχίσουμε μαζί το γλυκόπικρο ταξίδι της εν Χριστώ ζωής, το ταξίδι προς την Θέωση. Είναι η ίδια μακαριστή ώρα που σήμερα μας ποτίζει το πιο πικρό φαρμάκι, αυτό του αποχωρισμού.

Βλέπουμε επάνω Σας εμφανέστατα τα σημάδια της ασθενείας Σας, σημάδι του μαρτυρίου Σας, πεντέμιση χρόνια τώρα. Μαρτύριο που όμως Σας εισάγει στον θρόνο του Θεού ως Αρχιερέα και δη οικουμενικό, ως μάρτυρα και ως ομολογητή ,τριπλή και θαυμαστή ιδιότητα.

Πολλοί απο εμάς Σας χρωστάμε τα πάντα. Ό,τι έχουμε, ό,τι είμαστε –τα καλά εννοώ- το χρωστάμε σε Σας. Με την απέραντη και **μοναδική** Σας αγάπη, καθώς επίσης και με την συγχωρητικότητα που Σας διακατείχαν, όχι μόνο ελκύατε κοντά Σας πρόσωπα σαν μαγνήτης, αλλά υπήρξατε για εμάς όχι μόνο Πατέρας (πνευματικός οδηγός), αλλά ό,τι ο καθένας μας είχε ανάγκη, ήτοι πατέρας, μητέρα, αδελφός, φίλος. Πατήρ των μετανοούντων, γιατρός των ασθενών, τροφέας των πτωχών, παρηγορητής των θλιβομένων, απλανής οδηγός των θελώντων σωθήναι, συμφιλιωτής των αντιμαχομένων, προστάτης των γερόντων, σύμβουλος των εργαζομένων, ακροατής των προβληματισμένων, όσα δηλαδή πρέπει να κοσμούν ένα Μητροπολίτη.

Ηγιασμένος εκ κοιλίας μητρός και προορισμένος για ένα μεγάλο σκοπό. Με την κατηγορηματική διαβεβαίωση του προστάτη Σας Αγίου Δημητρίου προς την αείμνηστη μητέρα Σας κυρά Παρθένα, κατά την διάρκεια της στρατιωτικής Σας θητείας, να μην ανησυχεί γιατί βρίσκεστε υπο την προστασία του!

Και απο τα μέρη του Αγρινίου στο κλεινόν άστυ και μετ'ου πολύ στα βουνά της Φυλής, μόνος του ένας νεαρός, στον υποδειχθέντα δια θαυμαστού σημείου τόπο. Και εκεί στον τόπο της ασκήσεως και της μετανοίας, να φτιάχνετε το μοναστήρι Σας για να φωνάζετε το «στόπ» στους νέους, που θα τρέχουν με φόρα στην αμαρτία.

Παρακολουθήσαμε και ζήσαμε μαζί, άλλος λιγότερο άλλος περισσότερο, τον αγώνα Σας και την αγωνία Σας για τον σκοπό αυτό, το χτίσιμο πετραδάκι-πετραδάκι αυτού, καθώς και την μετεξέλιξή Σας σε μια πολυσχιδή προσωπικότητα με θαυμαστά χαρίσματα.

Παρακολουθήσαμε και ζήσαμε και τις ποικίλες διώξεις, δυστυχώς, και απο ομογάλακτους «αδελφούς», την υπέρμετρη λύπη Σας για το άδικο και παράλογο και την πολλάκις καταφυγή Σας στην σκέπη του Τιμίου Προδρόμου, στο ομώνυμό του Μετόχι, για παρηγορία και βοήθεια.

Παράλληλα όμως ζήσαμε και την ιδιαίτερη επευλόγηση του Θεού στο έργο Σας, ώστε τούτο απο ένα Μοναστήρι μετανοίας και προσευχής στην αρχή, σήμερα να έχει κατασταθεί ένας φάρος Ορθοδοξίας με οικουμενικές διαστάσεις, με πλούσια θεολογική, ιεραποστολική, κοινωνική, μουσική και εκπαιδευτική δράση και προσφορά, η σημασία του οποίου κάποτε θα γραφτεί με χρυσά και ανεξίτηλα γράμματα στην εκκλησιαστική και όχι μόνο ιστορία. Και δεν θα μπορούσε βέβαια να γίνει διαφορετικά, αφού ποτέ δεν επιζητήσατε την προσωπική προβολή, αλλά μόνιμο μέλημά Σας υπήρξε η σωτηρία αθανάτων ψυχών και η δόξα του Θεού.

Επισφράγισε δε ο Οικτίρμων Θεός το έργο Σας, κυρίως όμως την αγία βιοτή Σας, με την οσιακή Σας κοίμηση, εκπληρώνοντας το μόνιμο και επίμονο αίτημά Σας για ένα καλό τέλος, εν μετανοία, μέσα στο τόπο της μετανοίας Σας.

Και τώρα καλούμαστε για τελευταία φορά να ασπασθούμε το χέρι του ευεργέτη, το χέρι του προστάτη, το χέρι Σας. Το χέρι αυτό που δια της ζώσης παρουσίας δεν θα ξαναευλογήσει τους γάμους μας. Το χέρι αυτό που δεν θα ξαναευλογήσει το σπίτι μας. Το χέρι αυτό που δεν θα ξαναευλογήσει το δρόμο μας. Το χέρι αυτό που δεν θα ξαναχαϊδέψει πατρικά το κεφάλι μας. Το χέρι αυτό που δεν θα ξαναβάλει κρυφά στην τσέπη μας χρήματα για τα δύσκολα. Το χέρι αυτό που δεν θα ξαναεντρίψει τα πονεμένα μέλη μας στο κρεβάτι του πόνου. Το χέρι αυτό που δεν θα μας ξαναγεμίσει γλυκά και δώρα στις γιορτές μας. Το χέρι αυτό που δεν θα ξαναγράψει και υπογράψει ευχές και αφιερώσεις στα δωρηθέντα βιβλία. Το χέρι αυτό που δεν θα μας ξαναφέρει μικροδωράκια απο τα ταξίδια του. Το χέρι αυτό που δεν θα μας ξανα-

περιποιηθεί, όταν μετά απο κουραστικό ταξίδι προς κάποιο Μετόχι, Σας συναντούσαμε εκεί. Το χέρι αυτό που δεν θα μας ξαναμεταδώσει το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μας.

Δεν πενθούμε, ούτε στενοχωριόμαστε για Σας. Είμαστε βέβαιοι για την κατάταξή Σας στον χορό όχι μόνο των σεσωσμένων, αλλά των Αγίων. Είμαστε βέβαιοι ότι οι Άγιοι οι δια Παρεκκλησιών και Μετοχιών τιμηθέντες απο Σας, αλλά και όλοι οι Άγιοι στους οποίους τελέσατε αγρυπνίες και Λειτουργίες, ιδιαιτέρως δε οι Άγιοι Κυπριανός και Ιουστίνα, που τόσο επιτυχώς αναδείξατε και τιμήσατε, ο Τίμιος Πρόδρομος (το πρώτο και πολυαγαπημένο μετόχι), ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης (το πρώτο ορμητήριο των Αθηνών), ο λαϊκός προστάτης Σας Άγιος Δημήτριος, θα οδηγήσουν την Αγία ψυχή Σας αβλαβώς στον Θρόνο του Υψίστου Θεού. Κλαίμε και πενθούμε για ‘μάς και αυτά που στερούμαστε. Ειδικά εμείς οι παλαιότεροι κλαίμε και πενθούμε διπλά για τα όσα ζήσαμε μαζί Σας και τώρα τα χάνουμε. Περιστατικά και καταστάσεις, που αφ’ένος μεν θέλεις να τα μοιραστείς με τους αδελφούς προς ωφέλειαν, αφ’ετέρου δε θέλεις να τα κρατήσεις βαθιά μέσα σου, ως κειμήλια μοναδικά και πολύτιμα, φοβούμενος μήπως δια της δημοσιοποίησεως τα χάσεις.

Αληθώς, παράδοξο το του θανάτου μυστήριο. Ξενισμό μπορεί να προκαλεί σε μερικούς το ανοιχτό στόμα Σας. Το στόμα αυτό που δεν είπε ποτέ λόγο αργό. Το στόμα αυτό που σε όλες τις συζητήσεις, ιδιωτικές και δημόσιες, περιστρεφόταν γύρω απο τα θέματα της εν Χριστώ σωτηρίας. Το στόμα αυτό που ύμνησε, δοξολόγησε και προέβαλε τον Χριστό μας απανταχού της οικουμένης. Τούτο νομίζω ότι αποτελεί διπλή μαρτυρία. Πρώτον την μαρτυρία του μαρτυρίου Σας. Και δεύτερον την μαρτυρία του αιωνίου κηρύγματος. Αυτό το στόμα που εκτός των άλλων δια της απλότητας και αμεσότητας ακουμπούσε κάθε καρδιά, αυτό το στόμα **θέλησε** ο Χριστός μας να είναι ανοικτό, για να εκπέμπει κήρυγμα φωτός, κήρυγμα Χάριτος, κήρυγμα αγάπης, κήρυγμα μετανοίας, κήρυγμα σωτηρίας, όπως κάνατε και ζωντανός.

Η πρόνοια του Θεού φρόντισε, ώστε να απαλύνει τον πόνο μας δια της πολυχρονίου ασθενείας Σας, παράλληλα με την απο μέρους Σας πανσόφως τακτοποιηθείσα πνευματική διαδοχή. Και τούτο, διότι η μεν πρώτη Σας απομάκρυνε απο κοντά μας ως απόντα/παρόντα, ούτως ώστε τώρα να αντέξουμε την ώρα του αποχωρισμού. Η δε δεύτερη δεν μας άφησε πνευματικώς ορφανούς, αφού ήδη είχαμε τακτοποιηθεί με τα καλά παιδιά Σας –όπως πάντα λέγατε τους Αδελφούς- που αφήνετε πίσω Σας, να ακολουθούν τα βήματά Σας κατά το δυνατόν και να Σας

εκπροσωπούν επάξια, αφού η πρόνοια και μέριμνά Σας τα τακτοποίησε όλα όπως θα έπρεπε πολύ πριν.

Επιτρέψτε μου, Πατέρα, να Σας εξομολογηθώ κάτι. Όταν Σας είχαμε μαζί μας, έστω και στο κρεβάτι του μαρτυρίου Σας, νοιώθαμε μια σιγουριά, μια ασφάλεια παράλληλη με την αγωνία μας για την εξέλιξη της ασθένειάς Σας. Πολλοί μάλιστα απο εμάς -αιθεροβάμονες κατά τον πιό επιεική χαρακτηρισμό- περιμέναμε την ανάρρωση και επαναφορά Σας. Τώρα όμως με φοβίζει η ώρα της εκδημίας Σας. Φοβάμαι αυτά που μέλλουν να γίνουν στον κόσμο και στην χώρα μας και που ανάγκασαν τον Χριστό μας να Σας πάρει **κοντά** Του για να πρεσβεύετε υπέρ του κόσμου και ημών.

Πολυσέβαστε και πολυαγαπημένε μας Πατέρα.

Πατέρα μας, μητέρα μας, αδελφέ μας, φίλε μας,

Μπροστά στο Άγιο σκήνωμά Σας, Σας ζητούμε συγγνώμη που δεν ανταποκριθήκαμε στις προσδοκίες και τις διδασκαλίες Σας. Σας ζητούμε συγγνώμη που δεν είμαστε τα παιδιά που Σας άξιζαν. Σας ζητούμε συγγνώμη για ότι Σας λυπήσαμε και στενοχωρήσαμε.

Σας ευχαριστούμε θερμά για όλα όσα και ό,τι κάνατε για εμάς, μικρά και μεγάλα, φθαρτά και αιώνια.

Ανάμνηση και τιμή Αγίου σημαίνει μίμησις Αγίου. Με την παρρησία που θα βρείτε στον Χριστό μας, ικετεύσατέ Τον να έχουμε ομόνοια, ειρήνη και αγάπη στις οικογένειές μας και στις Αδελφότητές μας. Ικετεύσατέ Τον να μας διατηρεί αδιασπástως ενωμένους εις ενότητα πίστεως και αγάπης, όπως ήταν ο διακαής πόθος Σας, και με τις οικογένειές μας και με την Αδελφότητά μας. Ικετεύσατέ Τον να τηρήσουμε τις εντολές, διδασκαλίες και επιθυμίες Σας, για να γνωρίζεται το δένδρο εκ των καρπών.

Ικετεύσατέ Τον επίσης για τον κόσμο όλο και για τα παιδιά Σας απανταχού της Γής, και ειδικά για τα παιδιά Σας εδώ στην χώρα μας, που τόσο σκληρά δοκιμάζεται, και για τις πολύ δύσκολες ημέρες που ίσως έρχονται, αλλά και για ό,τι πρόκειται να συμβεί.

Υπάγετε στην Άνω Ιερουσαλήμ, για να οργανώσετε και εκεί όπως και εδώ με το οργανωτικό Σας χάρισμα, την Μονή που μας περιμένει όπως πάντα λέγατε και ικετεύσατε τον Χριστό μας να συναντηθούμε όλοι εκεί. Και όταν έρθει η ώρα της εκδημίας του καθ'ενός απο εμάς, ελάτε Σας παρακαλούμε να συνοδεύσετε την ψυχή μας όχι γιατί είμαστε άξιοι, αλλά γιατί σας αγαπήσαμε πολύ.

5/6/2013 ν.η.

X.T.